

Mokytoja priejusi tai pamatė, nors berniukas visai bandė išsisukti.

Po pamaty, kai berniukas važiuoja namo, mama prabilo:

- Koresiu su tavim pasikalbėti. Jų rintai!!!

Artūras įuntė, kaip mašina užkliuvo už namų pašistamų akmenukų.

- Mes jau namie... - pangstė berniukas.

Jis veržė įvėrė į namus ir mūkuodė į savo kambarį.

- Na, tai kodėl nedarai namų darbų? - paskui atšėkė mama.

- Darau... mokytoja meluoja...

- Mokytoja niekada nemeluoja!!!

- Meluoja! - pasakė berniukas.

- Ne!

- Meluoja!

- Ne!!!

Berniukas nebesurivaldė. Jis pasiėmė knygą „Trys broliai“ ir numetė ant dėmės.

Staiga iš knygos pasklido dūmai. Knygos lapai buvo sudegę. Knyga pajusdavo... Artūras pribėgo pasižiūrėti.

Deja. Knygos puslapiuose jokius papakų jau nebuvo. „Trys broliai“ knygos puslapiai liko tik paslaptis. Paslaptis, kurios niekas neatkleis...

- Ne!!! Salitonijau!

- Jokio Salitonijaus nėra! Su tavim likau tik aš - Vladas! Aš padėsiu tau tas „paslaptis“ sugadinti ir jas visiems išpasakot.

- Kėnoru! Kur Salitonijus?!

- Jis prisileistas! Jis mano neviltes kalėjime! - riktėdėngisėkai iškino Vladas. - Tu ir iš ten neitlaisinysi!!!

- Palik manē ramybē! - sāuki ir rēķi Artūras.
- "Tais man reikē Salitonijis īšbaistīt?" - mēste bērniuks.
Jis īš neviltis gailipi aptīverki ir atīguli; lēg. Kašks gili
ir ilgai mēste. Artūras nīs mēstis sava pīrstu lyg dirigenta
lēdēle.

- Māzōje vaika vairduatēje gūvns Salitonijis. Jis praplēti
sava valdas, o jeigu jis tair padarē, tai vaika vairduatē
irgi plātēja - pradēja rēkti paroks Artūras. Salitonijau, - tu pagrindis
reikējas. Atīgauk! At tave īšlaisvinsu!

Staiža knyga atīvērē! Ji vēl atīrodē lyg nanyā! Salitonijis
pagalīau īšlaisvina īš Vlado parcēis. Salitonijis nusišpīstojē:

- Kēnustok kurti, Artūrai...

Si paslaptis lēks saldsu Artūra pīstīminim...

Knylija
Lileikyte